

ваха беспокойствія-та, или игры-те, кушаніе-то,
или добрина-та на возлюбленна-та му, рѣка-та
на долга-та гора, мой-атъ домъ, ближный-атъ
водопадъ, отъ нея насадено-то папишено дре-
во, зеленки-те, гдѣ-то она обычаше да тича,
крестосани-те лѣсовы путища, гдѣ-то она о-
бычаше да пѣе, всы едно подиръ друго разро-
няваха слезы-те му: а пакъ отзывъ-атъ, кой-то
киляжды отварналъ бѣше гласове-те на обща-
га нихна радость, не отдаваха вѣке друго не-
що, освѣнь жалны-те тыя рѣчи; “ Виргинія! о
возлюбленна моя Виргинія! ;

Въ дивый-атъ тойзи и патуванъ животъ,
очы-те му хлапнаха, лице-то му пожелти, и
отъ день на день по слабъ ставаше. Увѣренъ
пакъ воспоминаніе-то на нашы-те удоволствія
правятъ ни да чувствоваме нашы-те болкы, и
пакъ страстія-та умножаватся въ пустыничес-
тій-атъ животъ, рѣшихся да отдѣля злочастныій-
тъ мой пріятель отъ мѣста-та, кои-то му нау-
ѣваха нещастіе-то, и да го заведа на нѣкое мѣ-
сто по островъ-атъ гдѣ-то можеше да ся ра-
туши. За тая цѣль заведохъ го по не населены-
е высокы могилы на Виліамово-то село гдѣ-
о никогда не бѣ ходилъ. Земледѣліе-то и тор-